

Børne Blad

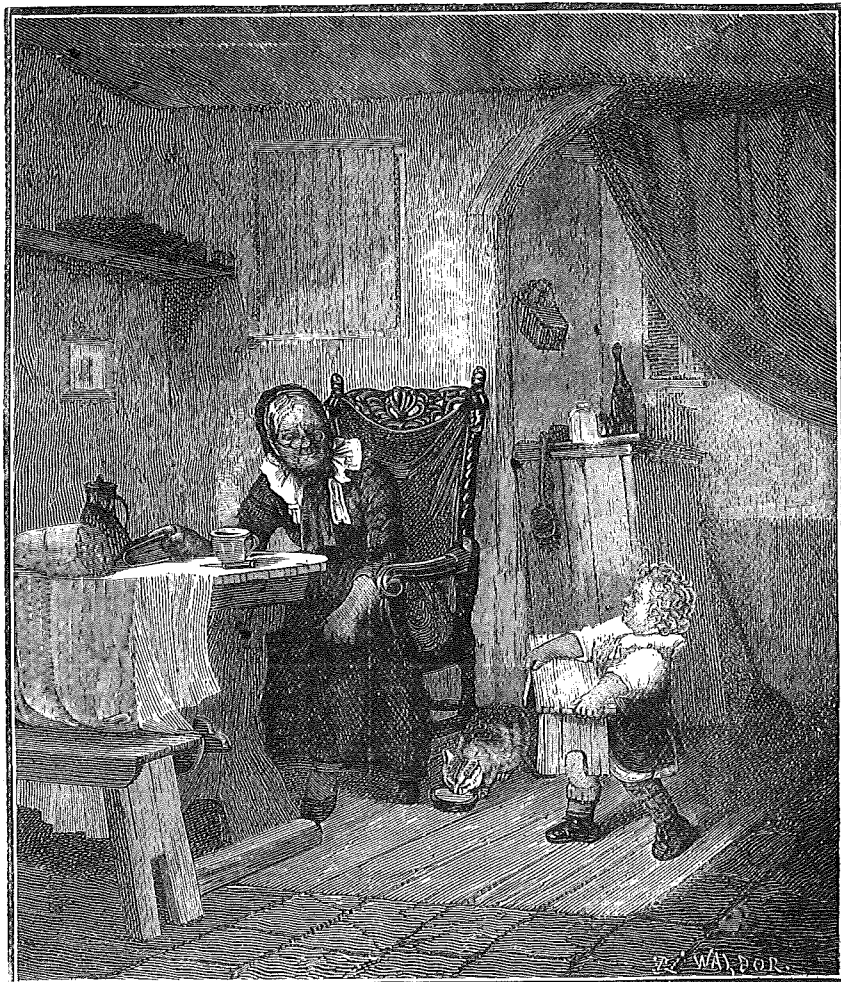

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

23de november 1890.

16de aarg.

Lilbords! Lilbords!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hansfemands ungdomsaar.

(Slutning.)

Hmidlertid havde Lange fattet sig igjen og forfattede sin eksamination med fornøjet iver. „Som sagt, du gjorde meget galt i at rømme fra sygehuset, og du ved kanske ikke, at du kommer i fængsel nu, istedenfor at være hos dine forældre? — Hvad har du egentlig tænkt at gjøre af dig? Agter du at blive en tyv eller en betler?“ Den stakkels Frans brast i graad. „O, tænk ikke saa ondt om mig“, hulkede han. „Jeg ved, at det er utaknemmeligt af mig at rømme; men jeg maatte finde paa en udvei; thi jeg vil aldrig mere tilbage til mine forældre og deltage i det skrækelige linedanserliv. Og søster Josefine sagde, at hun var vis paa, Gud vilde hjælpe mig og lade mig komme i et andet arbejde, naar jeg kun var lydlig og bad til Gud. Jeg vil tusende gange heller arbejde haardt baade nat og dag end danse paa line.“ „Du kommer aldrig til at danse paa line mere, gutten min“, trøstede Mariane ham, da hun anviste ham hans leie for natten. Hun hjalp ham med afklædningen, klappede og kyskede ham og spurgte saa, om han kunde nogen aftenbøn. Frans foldede straks sine hænder: „Jeg er træt og vil til ro, lukke mine øine to, fader, jeg er tryk i dig; thi du vaage vil for mig“, bad han. Mariane kunde ikke lade være at græde. Det var jo den samme bøn, som hun engang havde lært sin lille Hansemand. — „Af hvem har du lært denne aftenbøn

da, Frans?“ spurgte hun. „Jeg tror af gamle Rupert“, svarede barnet. „Stakkels Rupert! — Kanske han er død nu!“ — „Godnat da, barn“, sagde Mariane og bøjede sig kjærlig over sin lille gjest. „Sov sødt, og Gud velsigne dig!“ „Godnat“, svarede han blidt og trykkede taknemmelig den gode kones haand. „O, gid jeg kunde være her bestandig!“

8de kapitel.

„Jakob“, begyndte Mariane, da hun, efter at have bragt Frans tilhvile, traadte ind i sovebærelset, „Jakob, jeg maa tale med dig! Jeg kan ikke skjønne, hvorledes det har sig med barnet. Det er ligesom noget inde i mit hjerte, som siger mig, at det er vor Hansemand. Og hvorfor skulde det være saa umuligt? Han har mørkeblaa øine og sort haar og en brun flek paa haanden; det havde vor lille gut ogsaa.“ Lange saa paa hende, men svarede ikke. „Du, Jakob“, begyndte hun igjen efter en pause, „ernd om vi tog barnet til os som vort eget! Vi har jo ingen børn nu“, tilspøiede hun forsagt, da hun saa, at hendes mand rynkede panden. „Nei, ved du hvad, Mariane“, svarede han ærgerlig, „nu gaar du altfor vidt! Optage en landstryger i vort hus? Aldrig! — Og hvem borger for, hvad der stikker i gutten? Saadanne børn er for det meste fordærvede fra grunden af. En valker dag kunde han finde paa at brænde huset af over vore hoveder.“ „Nei, nu tager du feil, Jakob“, svarede Mariane, „jeg er vis paa, at gutten ikke er noget fordærvet barn. Du skulde bare hørt, hvor fromt og andægtig han netop bad sin aftenbøn. Og arbejde vil han, det kan du være sikker paa. I dag klagede du jo netop over, at dit arbejde var for tungt for dig at bestrebe alene, og du sagde jo, du ønskede dig lidt hjælp. Og jeg bliver ogsaa gammel og træt og skal ikke have imod at faa en smule støtte. Engang, Jakob, kan gutten kanske komme til at gjengjælde os, hvad

godt vi nu gjør for ham! Vi kan kanske faa megen glæde af ham!" „Vorherre vil ikke, vi skal have nogen glæde", svarede Lange tvært og trodsig; „han har jo nok som vist os det ved at fratage os vore børn." „D, hvor kan du sige det?" svarede Mariane bedrøvet. „Du vil trodsse Vorherre, Jakob, og du har endnu ikke lært, saa gammel du er, at bøje dig under Guds vilje. Vi trænger nok til ydmygelse begge to, vi, som har saadanne stive og ubøielige hjerter."

Disse alvorlige ord traf Jakob Lange lige i hjertet. „Du har ret, Mariane", sagde han. „Gud forlade mig, at jeg kunde tale og tænke saaledes, jeg, som har modtaget saa megen naade af den kjære herre Gud. — Jeg skal tænke over sagen, Mariane! Muligens kunde vi gjøre noget for barnet! Herren har kanske sendt ham i vor vei. Men jeg maa gjøre, hvad fogden har befalet mig, og gaa med gutten til byen imorgen. Jeg er godt kjendt hos politiet og skal gjerne gjøre politimesteren et forslag." „Kjære, snille mand", udbrød Mariane glædelig overrasket ved denne hurtige og uventede vending i mandens sind, „mere forlanger jeg ikke! Tænk, om vi kunde saa gjøre noget for dette stakkels barn, o, hvor vilde jeg gjerne blive en mor for ham! Jeg elsker ham allerede, og det forekommer mig, at jeg har kjendt ham i lang tid. Det er mig, som var han ingen fremmed; jeg skjønner ikke, hvorledes det har sig; men der er en levende, uroffelig forvisning i mit hjerte, som siger mig, at barnet vil blive os til glæde og velsignelse." Mariane, stakkelt, var saa lykkelig denne aften, som hun syntes var saa rig paa store begivenheder; en ny, lysere verden aabnede sig ligesom for hende. Hun kunde ikke gaa til hvile; skjønt klokken var over tolv, følte hun sig ikke træt. Manden sov allerede trygt; men Mariane listede sig atter ind i sidsværelset til sin sovende lille gæst. Hun bøiede sig sagte ned til ham. De dybe, lange aandedrag vidnede

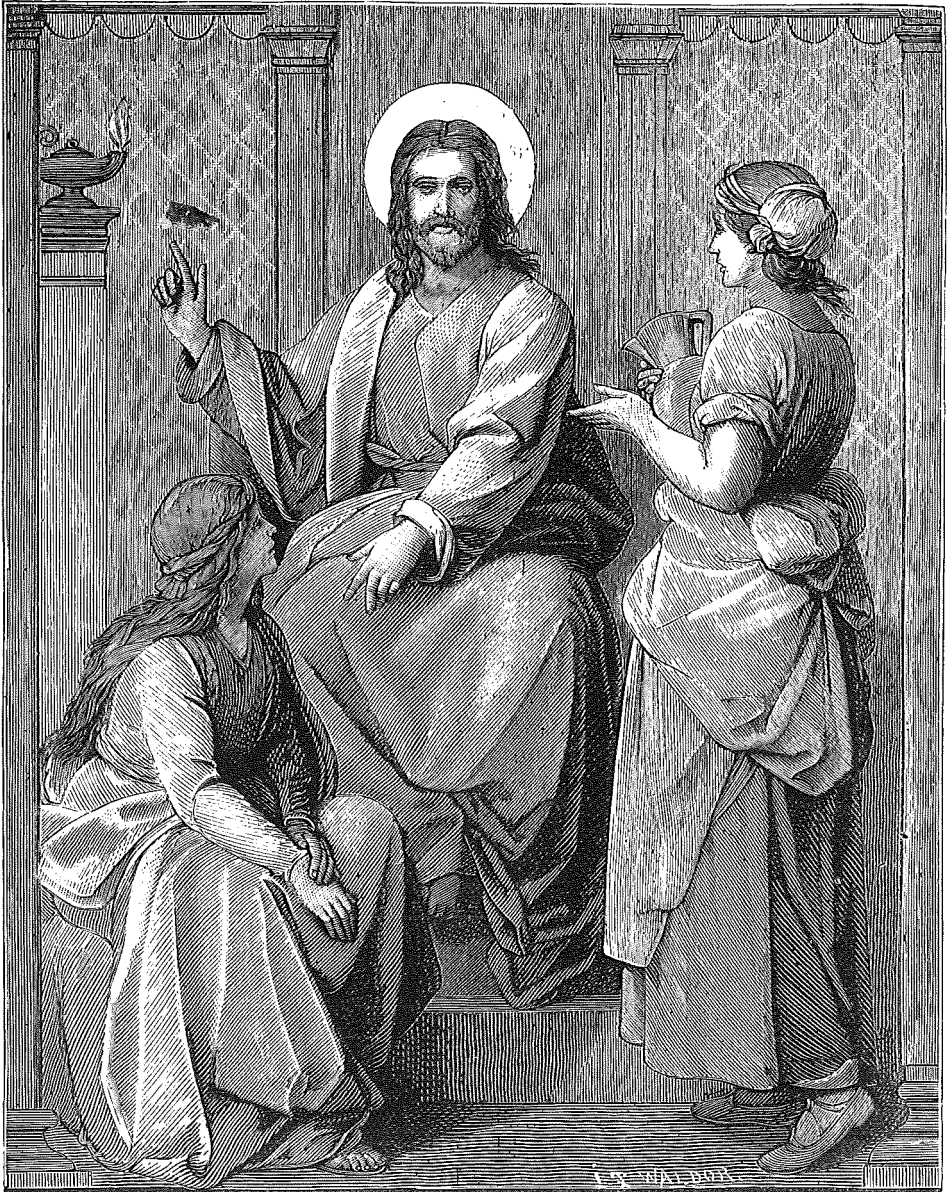
om en tryk og rolig søvn. „D, hvor han er vakker, og hvor god han ser ud", tænkte hun. Hun kunde ikke lade det være, hun maatte kysse ham paa panden og kinderne. „D, Gud velsigne dig, kjære, kjære barn", hviskede hun og knælede ned ved hans leie, hvor hun opsendte en inderlig og brændende bøn for lille Frans Frankoni. Nu slog klokken et; Mariane reiste sig og gik ind. Men hun sov ikke rolig den nat; hun drømte og drømte saa meget forunderligt, og alt dreiede sig om den lille gæst.

9de Kapitel.

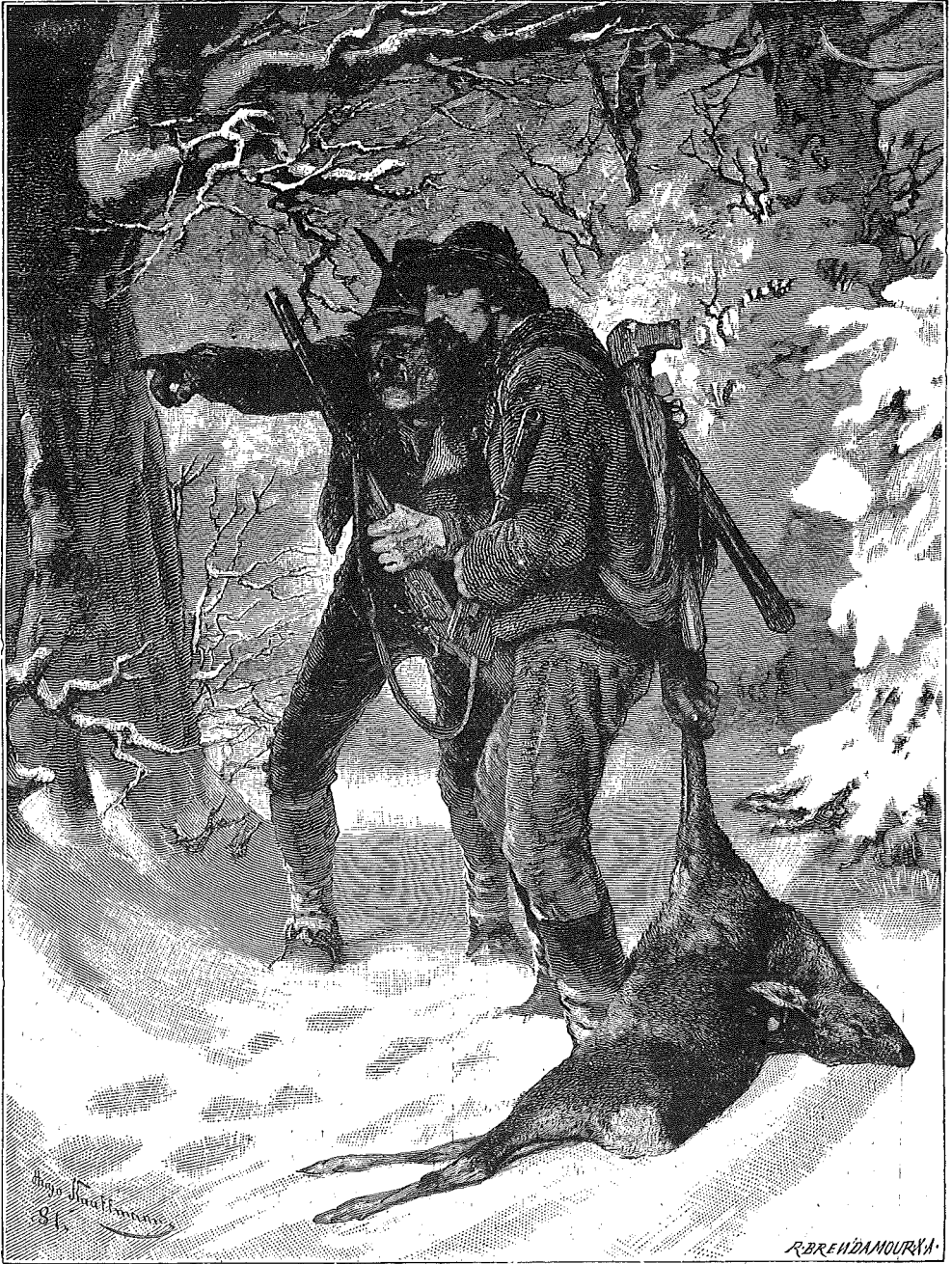
Mariane havde ventet den hele dag i spændt forventning og under frygt og haab. Tidlig ommorgenen var Lange dragen til byen med gutten; nu var det allerede aften, og Mariane gik raadløs frem og tilbage, var snart ude, snart inde og kunde ikke rigtig foretage sig noget. Hun var saa rent ulig sig selv, den gode kone! Hun, som ellers altid pleiede at være saa rolig tilfands! Klokken slog 7; nu maatte de snart komme. Mariane luffede op vinduet og kigede bortover veien. Jo, der kom de! Endelig! endelig! Lange var ikke alene; der var to, en stor og en liden en! Marianes hjerte bankede høit af glæde og bevægelse. Hurtig kastede hun et schawl omkring sig og ilede de kommende imøde. „Gud velsigne dig, min kjære hustru", sagde Lange, „og her har du gutten! Maatte han blive dig til velsignelse!" Mariane omfavnede Frans hjertelig og bar ham næsten ind i stuen, hvor et deilig aftenbord stod og ventede paa dem.

Fra den stund af havde Lange atter et barn i huset, og den lille Frans havde faaet et hjem.

„Nei, men kjære mand! Er det ikke presten, som kommer bortefter veien? Jobist er det! Og han styrer hidover til os! Skynd dig, Lange, og tag paa dig din søndagsfrak;

Martha og Maria.

Bildtyvene.

presten vil formodentlig tale med dig." Lange gik ind for at klæde sig om, medens Mariane satte sig paa bænken under lindetræerne. Hun reiste sig og hilsende ærbødig, da presten traadte hen til hende. "God-aften, kjære madame Lange", sagde presten og tog hende hjertelig i haanden. "Er Deres mand hjemme?" "Ja", svarede Mariane, "han kommer straks." "Og hvor er eders pleiesøn, Frans?" "Han er postbud istedenfor mig, idag", svarede Lange og traadte hilsende frem foran presten. "De kan tro, hr. pastor, at jeg allerede har stor hjælp af gutten; han letter mig betydelig min byrde." "Saa angret I altsaa ikke paa, at I har taget eder af et forladt barn", sagde presten. "Nu har han vel været hos eder et halvt aar snart?" "Ja, saa om-trent", svarede Mariane. "Og I har i denne tid intet hørt fra hans forældre?" "Ikke et ord, hr. pastor", sagde Lange. "Saa er det vel ikke for tidlig, at I faar høre fra dem da", sagde presten leende og overrakte Lange et stort brev. Lange blegnede, og Mariane begyndte at skjælve. "Gud har trykket et naadigt segl paa eders kjærlighedsbrev", fortsatte presten bevæget. "En af mine embedsbrødre har idag skrevet mig til. Han meddeler mig, at han uylig har været hos en døende gammel mand ved navn Rupert, som har bekendt for ham, at en liden gut, som kaldte sig Hans Lange fra Friedheim', som treaarigt barn blev skjaalen her i egnen af en omreisende linedansertrop, og at dette barn nu gik under navn af Frans Frankoni'. Nu, da han var døende, kunde han ikke længere fortie hemmeligheden. Men De kan selv læse min vens brev, Lange!" "Under over under", hvissede den lykkelige far og brast i graad. "O, Gud! Tilgiv mig, at jeg saa ofte har knurret imod dig!" — Mariane sagde intet, hendes hjerte var for fuldt. Hun foldede kun sine hænder, medens glædestaarerne strømmede ned over hendes kinder. I det

øjeblik kom Frans hoppende og springende imod dem med sundhedens roser paa sine kinder. Presten var dybt bevæget traadt tilside; han vilde kun være et stumt vidne til, hvad der nu foregik for hans søne.

"Er det sandt? Er det virkelig sandt? — Kan det være muligt?" raabte Frans, da han fik vide, hvorledes det hang sammen med hans herkomst. "Ja, Gud være lobet", jublede moderen og trykkede barnet til sit hjerte. "Du er vor lille, kjære Hansemand, som Gud atter har givet os igjen efter mange aars adskillelse og tunge sorger og savn." Gutten var som ellevild af glæde; han sprang fra moderen til faderen og kyskede og omfavnede ham, og saa ilede han atter tilbage til sin over al maade lykkelige mors arme. — "Guds rige velsignelse hvile over eder alle", sagde presten endelig og bød kjærlig farvel. "Jeg skriver nu til min ven og beder ham meddele den gamle døende Rupert, at forældre og barn atter er sammen." "Og at vi imorgen søndag reiser derhen alle tre for at takke ham", tilspøede Lange. "Den gode gamle skal endnu en-gang faa se sin Frans, som han har været saa god imod, og jeg vil ogsaa se ham, som har været et redskab i Guds haand til at gjøre os saa lykkelige." "Rupert!" raabte Hans, og der kom taarer i hans øine. "Den gamle Rupert, som var saa god imod mig! Nu gaar han til himmelen, som han fortalte mig om, da jeg var hos linedanserne! Jeg er saa glad, fordi han kommer derop; thi gamle Rupert havde det ikke godt herne." —

Den følgende dag reiste de alle tre til hospitalet i Ansbach, og den gamle Rupert fik den glæde atter at gjense sin kjære Frans. "Mit eneste og sidste ønske er nu opfyldt", sagde han ved affeiden. "Gud være lovet derfor." Nogle dage derefter hensov han stille i troen paa den herre Jesus. Ikke mange transe smykkede hans enkle sorte kiste. Der var kun tre stykker, en fra Lange, en

fra hans hustru og en fra Hans. Den sidste var prydet med lange hvide sløiser og bar den indskrift: „Salige ere de døde, som dø i herren“, og: „Farvel, og tak for alt, kjære gamle Rupert.“

Tilbords! Tilbords!

(Med billede.)

Styggerne var begyndte at blive lange, saa der var ikke længere saa hyggeligt at lege paa græsbacken udenfor bedstemors lille hus, hverken for Jens eller lille kattepus. Legen var lidt efter lidt gaaet istaa, kattepus slikkede sig om munden og sad og smaablundede, og lille Jens sad paa stam-melen i dybe studeringer og saa paa; men da, netop som det begyndte at blive rigtig „kjedeligt“, banker bedstemor paa ruden og raaber: Tilbords! Tilbords! Kattepus fa- rer ind til melkestaalen, og Jens tager stam- melen under armen og stolprer ind til bed- stemor, som lægger salmebogen ifra sig og betragter sin lille gut med et hjærligt blik.

Martha og Maria.

(Med billede.)

En kvinde, som hed Martha, annammede Jesus i sit hus. Hun havde en søster, som hed Maria, og denne satte sig ved Jesu fødder og hørte paa hans tale.

Men Martha havde det travlt med me- gen opbærtning; hun traadte da frem og sagde: „Herre, bekymrer du dig ikke om, at min søster har forladt mig, saa at jeg maa opvarte alene? Sig hende dog, at hun kommer mig tilhjælp!“

Jesus svarede og sagde til hende: „Mar- tha! Martha! Du gjør dig bekymring og uro med mange ting. Et er fornødent. Maria har udvalgt sig den gode del, som ikke skal tages fra hende.“

Wildttyvene.

(Med billede.)

De er ude paa forbudne veie, og den onde samvittighed lyser ud af deres urolige, ængstelige blik.

De har hørt en lyd borte i skoven. Er det skovbogteren, som nærmer sig? Med angst tænker de paa lovens strenge straf.

Ulykkelig den, som vandrer paa forbudne veie. Muligt, at han kan blive skjult for menneskelige øine; men der er dog en, som ser ham. Det er Gud oppe i himmelen, for hvis domstol han ei vil slippe at frem- stilles.

Hengivelse for herren.

Paa Kurutu, en af sydhavsøerne, boede en kristen ved navn Tasiaro. Han havde to sønner, som var døpte, og som han selv havde opdraget. Den ældste hen- gav han med glæde til at arbejde i hed- ningemissionens tjeneste blandt papuaerne paa Ny-Guinea. Men døden bortkaldte snart den til herren indbiede unge mand fra den synlige kirke, og hans bror følte sig snart kaldet til at indtage hans plads. Faderen var svag og trængte meget til søn- nens hjælp. Men da missionæren bemær- kede, at det vistnok var rigtigst, at han blev hjemme, lod svaret fra denne mand, som før sin ombendelse havde været meget hen- given til menneskeæden og den ssendigste afgudsdyrkelse: „Nei, nei, tag ham med dig; det er herrens vilje og herrens gjær- ning! Lad ham gaa, skjønt jeg vil komme til at savne ham.“

En bøn. I hvad du end mangler, gaa til Gud i bøn og tro i Jesu navn, og tænk ikke, at han negter at høre dig, om han venter med at opfylde din bøn.

Kyndighed reddede ham.

Paa en jernbanelinje i Preussen havde netop en betjent indtaget sin plads for at lede ind paa et sidespor et tog, som kunde ventes høert stieblik; hvis ikke dette blev gjort, vilde det komme til at støde sammen med et tog, som nærmede sig fra den modsatte kant.

Straks før toget kom, fik betjenten se sin lille søn lege mellem skinnerne paa sidesporet. Hvad skulde han gøre? Flere tanker løb gennem hans hoved i løbet af et par sekunder. Men det stod straks klart for ham, at han ikke havde tid til at forlade sin post og styrte hen for at rive sit barn af skinnerne; thi isaafald vilde togene været brusede mod hinanden og kanske hundreder af passagerer blive dræbte.

Med dette for øinene var det ham umuligt at forlade sin ansvarsfulde post. Men han raabte istedet høit til sin søn:

„Læg dig ned!“

Omtrent i samme stieblik ledede han det kommende tog ind paa sit rette spor.

Gutten var vant til punktlig lydighed og adlød ogsaa nu bogstavelig faderens befaling, og det tunge jernbanetog rullede over ham.

Lidet tænkte vel de hundreder af passagerer, som i ro og fred kjørte i vognene, paa den strid, som nys var bleven udkæmpet i den ædle banevogters hjerte. Da toget var passeret, sprang han frem til det sted, hvor hans søn laa, bange for kanske blot at

finde blodige levninger af ham; men til sin ubestrikelige glæde og taknemmelighed fandt han, at toget ikke havde tilføjet gutten den mindste skade.

Den lille gut blev reddet fra en frygtelig død ved ubetinget at adlyde sin faders befaling. Han gjorde ingen indvendinger mod at lægge sig ned og blive liggende der ganske stille mellem jernbaneskinnerne; han vendte sig heller ikke for at spørge, hvorfor faderen befalede ham at lægge sig; han hørte, adlød straks og — reddedes.

Det indtrufne blev straks efter berettet for kongen af Preussen, som sendte manden en medalje som tegn paa den agtelse, kongen nærede mod ham, for hans heltemodige handling.

„Uden mig kunne I intet gjøre.“

At, hvor vanskeligt det er, at gjøre det, som er ret,” sagde en gang en liden gut, „jeg har forsøgt og forsøgt, og nu nytter det ikke at forsøge længere.“

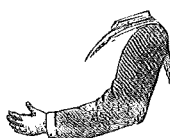
Men da han en dag havde læst i sin bibel, sagde han: „Ak, jeg har altid selv forsøgt at forandre mig, og her læser jeg, at blot Gud kan omskabe mig. Jeg er ligesaa meget ude af stand til at forandre mit hjerte som en neger til at vaske sig hvid. Hvor taabelig jeg har været, som ikke har bedet Gud om hjælp!“

Han havde ret den lille. Arbejder du, min læser eller læserinde, paa at omskabe dit hjerte? Du vil aldrig selv kunne gjøre det. Det vil blive værre og værre, indtil du beder Jesus om at give dig et nyt hjerte. Den, som beder, han faar.

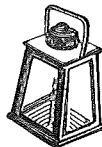
Opløsning paa billedgaaden i nr. 45.

Rygтет overdriver.

Billedgaade.

1 F

D

E